

Teilores Dženkinsas Rīdas Malibu apraksti ir tik pārlicienoši, ka dažbrīd šķiet – no grāmatas lappusēm uzvējo svaiga jūras vēsma un starp kāju pirkstiem sajūtamas pludmales smiltis... Brīnišķīgs romāns par ģimenes saitēm un spēku izlauzties brīvībā!

Kirkus Reviews

Ja vasaru varētu kaut kā ietilpināt grāmatā, jūs to atrastu romānā “Malibu liesmās”.

Oprah Daily

Teilorei Dženkinsai Rīdai jau atkal ir izdevies radīt aizraujošu romānu, kas lasītājus nemanāmi un liegi pārnes laikā un ievilina sižeta likločos.

The Washington Post

“Malibu liesmās” ir aizkustinošs romāns par ģimeni, piedošanu, kļūdām, kuras pieļaujam, un pieredzi, kuru gūstam. Lieliska lasāmviela!

Marie Claire

Katra Teilores Dženkinsas Rīdas sarakstītā grāmata ir nozīmīgs literārs notikums, jo autore zina, kā izstāstīt stāstu. Arī romāns “Malibu liesmās” tāds ir: neaizmirstama grāmata par vienu neaizmirstamu nakti.

E! Online

**TAYLOR
JENKINS
REID**

**MALIBU
RISING**

TEILORE
DŽENKINSA
RĪDA

MALIBU
LIESMĀS

No angļu valodas tulkojusi **Gunita Mežule**

821.111(73)-31
Dž 420

Taylor Jenkins Reid
MALIBU RISING

Copyright © 2021 by Rabbit Reid, Inc.
All rights reserved.
Vākam izmantoti attēli: © nuraschka/depositphotos.com;
© Vik_Y/depositphotos.com

Vāka dizaina autore **Natālija Kugajevska**

Teilore Dženkinsa Rīda
MALIBU LIESMĀS

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA
Projekta vadītāja *Una Orinska*
Redaktores *Elīna Vēja, Evija Stikute*
Korektores *Diāna Graudiņa, Evija Stikute*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6, Rīgā, LV-1010.
Red. nr. T-843.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Gunita Mežule, 2024
© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2024
ISBN 978-9934-32-434-5

Malibu plosās ugunsgrēki.

Tā ir stihija, kas Malibu laiku pa laikam mēdz piemeklēt.

Centrālo rietumu rajonu līdzenumos plosās viesuļvētras. Amerikas dienvidu štatus pārņem plūdi. Meksikas liča tuvumā trako orkāni.

Un Kalifornija deg.

Zeme reizi pa reizei aizdegās jau tad, kad to apdzīvoja čumašu indiāņi 500 gadus pirms mūsu ēras. Tā dega 19. gadsimtā, kad savas tiesības uz to pieteica spāņu kolonizatori. Tā aizdegās 1903. gada 4. decembrī, kad zemes strēmele, kuru šobrīd dēvē par Malibu, piederēja Frederikam un Mejai Rindžiem. Liesmas pārņēma trīsdesmit jūdzes no piekrastes platībām un aprija viņu Viktorijas laika stilā celto pludmales māju.

Malibu ir degusi 1917. un 1929. gadā, krietni vien pēc tam, kad tur ieradās pirmās kinozvaigznes. Tā dega 1956. un 1958. gadā, kad tās piekrastē bija parādījušies skeitbordisti un pludmales dūdiņas. Tā dega 1970. un 1978. gadā pēc tam, kad tās kanjonos apmetās hipiji.

Tā aizdegās 1982., 1985., 1993., 1996., 2003., 2007. un 2018. gadā. Un arī citos gados.

Tāpēc ka degšana ir Malibu dabā.

• • •

Šodien pie Malibu pilsētas robežas atrodas zīme, kas vēsta: MALIBU, 27 JŪDZES AINAVISKA SKAISTUMA. Garo un šauro piekrastes rajonu – zonu, kas stiepjas gar liedagu teju trīsdesmit jūdžu garumā, – veido okeāns un kalni, ko nodala divjoslu šoseja, Klusā okeāna piekrastes autostrāde.

Rietumos piekrastes autostrāde vijas garām neskaitāmām pludmalēm, ko apskalo Klusā okeāna kristālzilie viļņi. Daudzviet pludmales mājas ir saspiestas gar šosejas malu, kur tās sacenšas par dabasskatiem, šauras un augstas. Krasta līnija ir robaina un akmeņaina. Viļņi ir strauji un dzidri. Gaiss smaržo pēc svaiguma un sāls.

Uz austrumiem no piekrastes autostrādes atrodas milzīgie, neauglīgie kalni. Tie tiecas līdz pat apvārsnim, salvijas zaļā un okera krāsā, apauguši ar tuksneša krūmājiem un savvaļas kokiem, durstīgu pamežu.

Tā ir sausa zeme. Viegli uzliesmojoša. Jūras vēsma tai vienlaikus ir gan svētība, gan lāsts.

Vietējie Santaanas vēji traucas cauri kalniem un ielejām no iekšzemes līdz piekrastei, karsti un spēcīgi. Leģenda vēsta, ka tie esot haosa un nekārtību spēki. Taču patiesībā vēji ir katalizators.

Sika dzirkstelīte sausajā tuksneša mežā var pārvērsties mežonīgā liesmā un kļūt nevaldāma, kvēlojot spoži oranžos un sarkanos toņos. Tā aprij zemi un izelpo biezus, melnus dūmus, kas pārņem debesis, aptumšojot sauli jūdzēm tālu, kamēr pelni krīt lejup gluži kā sniega pārslas.

Augu un dzīvnieku dzīvotnes – krūmāji un koki –, tāpat kā mājas – būdas un savrupmājas, vīna dārzi un fermas –, nozūd dūmos, atstājot aiz sevis pārņojušos zemi.

Taču tā atkal atdzimst, gatava izaudzēt kaut ko jaunu.

Iznīcība. Un atjaunošanās, atdzimšana no pelniem. Uguns stāsts.

• • •

Malibu ugunsgrēks 1983. gadā sākās nevis izkaltušajos pakalnos, bet gan piekrastē.

Tas sākās Klifsaiddraivas 28150. numurā – Ninas Rivas mājā – sestdien, 27. augustā, laikā, kad norisinājās viena no skandalozākajām ballītēm Losandželosas vēsturē.

Viesības, kas tika rīkotas katru gadu, ap pusnakti kļuva nekontrolējamas.

Pulksten 7 no rīta Malibu piekrasti bija apņēmušas liesmas.

Jo, tāpat kā degšana ir Malibu dabā, kāda konkrēta cilvēka dabā bija iekurt liesmas un aiziet.

Svētdiena, 1983. gada 27. augusts

Pirmā daļa

No plkst. 7.00 līdz plkst. 19.00

Pikst. 7.00

Nina Riva pamodās, bet vēl neatvēra acis.

Apziņa ieplūda viņā lēnām, gluži kā vēlēdamās piesardzīgi pavēstīt par rītu. Viņa gulēja gultā un sapņoja par slīdēšanu uz sērfošanas dēļa ūdenī, līdz atcerējās realitāti – pēc kādām divpadsmit stundām viņas mājā grasās ierasties simtiem cilvēku. Pamostoties Ninai atkal nācās iedomāties, ka ikviens no tiem, kas šovakar būs šeit, zinās aizvainojošo stāstu par to, kas ar viņu noticis.

Viņa novaidējās, vēl pat nepalūkojusies cauri pašas skropstu aizkariem.

Ja Nina ieklausītos, tad sadzirdētu okeāna viļņus skalojamies klints piekājē – pavisam klusītēm.

Viņa allaž bija sapņojusi par tādu māju kā tā, kurā kopā ar māsām un brāļiem bija uzaugusi Vecajā Malibu ceļā. Par noplukušu pludmales mājiņu netālu no Klusā okeāna piekrastes autostrādes, uzceltu uz stēķiem un iestiepušos okeānā. Viņa ar sirsniņu atcerējās ūdens pilienu apsmidzinātos logus, pussatrunējušos koka pāļus un sarūsējušos metāla gabalus, uz kuriem turējās grīda zem kājām. Viņa vēlējās nostāties savā pagalmā un palūkoties lejup, lai ieraudzītu paisumu, saklausītu skaļu viļņu plīšanu turpat lejā.

Taču Brendons bija gribējis dzīvot klints virsotnē.

Tā nu viņš bija ņēmis un iegādājies abiem šo klinšu ieskauto stikla un betona savrupnamu Pointdūmas zemesragā piecdesmit pēdas virs krasta līnijas, stāva kāpiena attālumā pa klintīm un pakāpieniem līdz plīstošajiem viļņiem.

Nina uzmanīgi klausījās, lai sadzirdētu ūdens skalošanos, un neatvēra acis. Kāpēc lai viņa to darītu? Te nebija nekā, ko redzēt.

Brendons neatradās viņas gultā. Brendons neatradās mājā. Brendons pat nemaz neatradās Malibu. Viņš atradās Beverlihilsas viesnīcā ar tās sārto apmetumu un zaļajām palmām. Šajā rīta agrumā viņš, visticamāk, miegā aijāja Keriju Soto. Pēc pamošānās viņš droši vien ar savu ķetnai līdzīgo plaukstu atglaudīs viņas matus un noskūpstīs kaklu. Un tad viņi abi, iespējams, sāks kravāt mantas, lai dotos uz *U.S. Open* tenisa turnīru.

Fui.

Nina neienīda Keriju par vīra atņemšanu, jo vīrus nav iespējams atņemt. Kerija Soto nebija nekāda ļaundare, toties Brendons Rendals bija nodevējs.

Viņš bija vienīgais iemesls, kāpēc Ninas Rivas fotogrāfija atradās uz žurnāla *Now This* 22. augusta numura vāka ar virsrakstu NINAS SIRDSSĀPES: KĀ TIKA PAMESTA PUSE NO AMERIKAS ZELTA PĀRA.

Raksts bija par to, kā viņas vīrs, profesionāls tenisists, publiski pametis Ninu savas mīļākās, profesionālas tenisistes, dēļ.

Tomēr vāka fotogrāfija bija pietiekami glaimojoša. Viņi bija paņēmuši vienu no šīgada peldkostīmu fotosesijas bildēm Maldivu salās. Ninai mugurā bija fuksiju krāsas bikini ar drosmīgi piegrieztu biksīšu daļu. Viņas tumšās acis un biežās uzacis ieskāva gari, brūni, saules izbalināti mati, kas izskatījās mazliet mitri un viegli cirtaini. Un vēl jau, protams, bija arī viņas lūpas. Apaļīgā apakšlūpa un plānākā augšlūpa – Rivas lūpas, kā tās tika iedēvētas toreiz, kad Ninas tēvs Mīks padarīja tās slavenas.

Orģinālajā fotogrāfijā Nina turēja sērfošanas dēli, savu dzeltenī balto *Town & Country* 6 pēdas un 2 collas garo sērflu ar trim spurām. Uz žurnāla vāka tas bija izgriezts. Taču nu jau viņa bija pie tā pieradusi.

Žurnāla atvērumā bija nodrukāta pirms trim nedēļām *Ralphs* pārtikas veikala autostāvvietā uzņemta Ninas fotogrāfija. Ninai

mugurā bija balts bikini peldkostīms, virs kura uzrauta puķaina pludmales kleita. Viņa smēķēja *Virginia Slims* cigareti un turēja rokā diētiskās kolas sešpaku. Cieši ieskatoties, varēja redzēt, ka viņa ir raudājusi.

Tai līdzās bija publicēta tēva fotogrāfija no sešdesmito gadu vidus. Garais, tumšmatainais, ar standarta skaistumu apveltītais vīrietis, ģērbies peldbiksēs, havajiešu krekļā un sandalēs, stāvēja pie *Trancas Market* veikala, smēķēja *Marlboro* un turēja rokā iepirkumu maisiņu. Fotogrāfijas rotāja virsraksts: **ĀBOLS NO RIVAS ĀBELES TĀLU NEKRĪT.**

Uz vāka Nina bija attēlota kā slavena vīrieša pamestā sieva, bet iekšlapās – kā slavena vīrieša meita. Katru reizi, iedomājoties par to, viņas zods saspringa.

Visbeidzot viņa atvēra acis un palūkojās griestos. Nina piecēlās no gultas, kaila, ja neskaita biksītes. Viņa nokāpa lejā pa betona kāpnēm līdz flīzētajai virtuvei, atbīdīja stikla durvis uz pagalmu un izgāja uz terases.

Viņa ieelpoja sāļo gaisu.

No rīta vēl nebija kļuvis karsti; vējiņš, kas apciemo visas piekrastes pilsētas, pūta uz okeāna pusi. Iziedama nevainojami apcirptajā mauriņā, Nina sajuta, kā vējš noglāsta viņas plecus un kāju pirkstiem pieskaras asie zāles stiebri. Viņa gāja, līdz nonāca pie klints malas.

Jaunā sieviete palūkojās uz apvārsni. Okeāns izskatījās zils kā tinte. Saule bija uzlēkusi pirms kādas stundas. Kaijas ķerca, traukdamās lejup un šaudamās augšup virs okeāna.

Nina redzēja, ka viļņi šodien ir lieliski, tie aug, tuvodamies Litldūmas pludmalei. Viņa noskatījās, kā viļņi parādās un noplok, neviena neizmantoji. Tas likās tragiski. Viļņi plīsa krastā vieni paši, nevienam nevajadzīgi.

Viņai tie noderētu.

Nina labprāt ļautu, lai okeāns viņu sadziedē tāpat kā vienmēr.

Viņa atradās mājā, kuru nemūžam nebūtu izvēlējusies. Viņu bija pametis vīrietis, ar kuru bija apprecējusies tagad vairs neatminama iemesla dēļ. Tomēr Klusais bija viņas okeāns. Malibu bija viņas mājas.

Brendons nekad nebija sapratis, ka dzīve Malibu ir izredzēta nevis tāpēc, ka tā nozīmēja greznību, bet gan tāpēc, ka nozīmēja atrašanos neskartā dabā.

Ninas bērnībā Malibu bija drīzāk laucinieciska nekā pilsēnieciska, pakalnos mudžēja zemesceļi un vienkāršas mājeles.

Nina mīlēja savu dzimto pilsētu. Viņai patika, kā skudras allaž atrada ceļu uz virtuves galdu un pelikāni dažreiz aptaisīja verandas malu. Kad kaimiņi veda zirgus uz tirgu, neasfaltētajās ceļmalās saradās kaudzes ar zirgu mēsliem.

Nina visu mūžu bija dzīvojusi šajā šaurajā piekrastes strēmelē un saprata, ka neko daudz nespēs iesākt, lai neļautu tai mainīties. Viņa bija pieredzējusi to izaugam no vienkāršiem lauku māju puduriem līdz vidusšķiras kvartāliem. Tagad tā kļuva par zemi ar milzīgiem savrupnamiem liedagā. Taču, pateicoties skaistajiem skatiem, tas bija tikai laika jautājums, lai parādītos arī nepiedienīgi bagātie.

Vienīgais īstais pārsteigums slēpās tajā, ka Nina vienu no viņiem bija apprecējusi. Un nu viņai acīmredzot piederēja šī pasaules daļiņa, vai nu tas viņai patika, vai ne.

Pēc mirkļa Nina pagriezīsies un ieies mājā. Viņa uzvilks peldkostīmu un atgriezīsies šajā pašā vietā, lai nokāptu lejā un pakertu savu dēli no smiltīs uzslietās novietnes.

Taču tieši šajā brīdī Nina domāja tikai par vakarā paredzētajām viesībām, nepieciešamību skatīties acīs visiem tiem cilvēkiem, kuri zināja, ka vīrs viņu ir pametis. Viņa neizkustējās no vietas. Nebija gatava pagriezties.

Tāpēc Nina Riva stāvēja uz klints, kuru nekad nebija vēlējusies, vērās uz ūdeni, kuram būtu vajadzējis atrasties tuvāk, un pirmo reizi savas mierīgās dzīves laikā raidīja kliedzienu vējā.

“Paliec tepat.” Džejs Riva izlēca no sava CJ-8 džipa, pārrāpās pāri piecas pēdas augstajiem vārtiem, pievārēja grantēto celiņu un piekļauvēja pie vecākās māsas namdurvīm.

Nekādas atbildes.

“Nina!” viņš sauca. “Tu esi augšā?”

Līdzība bija satriecoša. Viņš bija tikpat slaidis un garš kā Nina, tikai drīzāk spēcīgs nekā slaiks. Džeja brūnās acis, garās skropstas un sabužinātie īsie, brūnie mati padarīja viņu par skais-tuli, kuram visas durvis ir vaļā. Ar burātāja šortiem, izbalējušo T kreklu, saulesbrillēm un pludmales čībām viņš izskatījās tieši tā, kā jāizskatās: pēc elites klases sērfo-tāja.

Džejs piekļauvēja vēlreiz, mazliet skaļāk. Vēl aizvien nekā.

Viņš gribēja daudzīt pa durvīm, līdz Nina izkāps no gultas. Jo viņš zināja – beigu beigās māsa pienāks pie durvīm. Tomēr šis nebija īstais brīdis, lai izturētos pret Ninu nejauki. Tāpēc Džejs pagriezās, atkal uzlika saulesbrilles un atgriezās pie džipa.

“Šorīt mēs būsim divi vien,” viņš paziņoja.

“Mums vajadzētu viņu pamodināt,” Kita teica. “Viņa negri-bētu palaist garām šos vilņus.”

Sikā Kita. Džejs iedarbināja automašīnu un uzsāka apgrieša-nās manevru, uzmanīdamies, lai aizmugurē novietotais sērfo-šanas aprīkojums paliktu savā vietā. “Viņa skatās to pašu laika prognozi, ko mēs,” Džejs atbildēja. “Viņa zina par vilņiem. Nina pati var par sevi parūpēties.”

Kita to apdomāja un palūkojās laukā pa logu. Pareizāk sakot, viņa lūkojās tajā virzienā, kur atrastos logs, ja automašīnai būtu durvis.

Kita bija slaida un neliela auguma, spēcīgas miesasbūves, muskuļota un ar iedegušu ādu. Viņai bija gari, brūni mati, izbalināti ar citronu sulu un saules stariem, vasarraibumi uz deguna un vaigiem, zaļas acis un pilnīgas lūpas. Kita atgādināja miniatūru māsas versiju, tikai viņai nebija Ninas grācijas un viegluma. Skaista, bet varbūt mazliet neveikla. Neveikla, bet varbūt skaista.

“Esmu noraizējusies. Man šķiet, ka viņai ir depresija,” Kita beidzot atzinās. “Viņai ir jāiziet no mājas.”

“Viņai nav *depresijas*,” Džejs teica, nonācis krustojumā, kurā vietējais ceļš savienojās ar Klusā okeāna piekrastes autostrādi. “Viņa tikai ir pamesta, un viss.”

Kita izbolīja acis.

“Kad mēs ar Ešliju izšķirāties...” Džejs turpināja. Tagad viņi traucās uz ziemeļiem pa autostrādi, tā ka kalni palika labajā pusē, bet dzidrā okeāna klājs – kreisajā, un vējš izrādījās tik spēcīgs, ka Džejam nācās kliegt. “Es jutos noskumis, taču tiku tam pāri. Nina arī drīz tiks. Tādas jau ir attiecības.”

Izskatījās, Džejs ir aizmirsis, ka pēc tam, kad Ešlija viņu pameta, puisis bija tik ļoti satriekts, ka gandrīz divas nedēļas nespēja pat atzīties notikušajā. Tomēr Kita negrasījās to atgādināt un riskēt, ka brālis varētu ieminēties par *viņas* personisko dzīvi. Divdesmit gadu vecumā Kita vēl ne ar vienu nebija skūpstījusies. Un šo apstākli viņa izjuta katru dienu, katru mirkli, dažbrīd spēcīgāk nekā citkārt. Ja saruna iegrozījās par mīlestību, brālis bieži vien runāja ar Kitu tā, it kā viņa būtu bērns, un tādās reizēs Kita sarka – vienlīdz lielā mērā no samulsuma, cik no dusmām.

Automašīna tuvojās luksoforam, kurā dega sarkanā gaisma, un Džejs samazināja ātrumu. “Es tikai gribu teikt, ka šobrīd viņai droši vien noderētu atrašanās ūdenī,” Kita nomurmināja.

“Ar Ninu viss būs kārtībā,” Džejs atbildēja. Tā kā krustojumā neviena cita nebija, viņš nospieda gāzes pedāli un brauca tālāk, lai arī gaisma luksoforā nebija mainījusies.

“Man Brendons šā vai tā nekad nav paticis,” Kita pavēstīja.

“Tev viņš patika gan,” Džejs iebilda, pamezdam skatienu uz māsu. Viņam bija taisnība. Kitai viņš bija ļoti patīcis. Viņš bija patīcis visiem.

Vējš svilpoja gar ausīm, automašīnai traucoties uz priekšu, un neviens neko neteica līdz brīdim, kad Džejs apgriezās pretējā virzienā un sameklēja vietu ceļa malā līdzās Kauntileinas pludmalei, smilšu laukumam pašos Malibu ziemeļos, kur sērfotāji pulcējās visa gada garumā.

Tagad, kad vējš pūta no dienvidrietumiem, viļņiem vajadzēja būt pietiekami lieliem, lai vidū izveidotos tukšums un tajos varētu noturēties. Un varbūt arī mazliet izrādīties, ja rastos tāda vēlēšanās.

Džejs bija ieņēmis pirmo un trešo vietu divās Savienoto Valstu sērfošanas meistarsacīkstēs. Trīs gadu laikā viņa attēls bija parādījies uz trim žurnāla *Surfer's Monthly* vākiem. Viņu sponsorēja *O'Neill*. *RogueSticks* viņam bija piedāvājis izstrādāt Rivas zīmola vējdēļus. Viņš bija galvenais favorīts pirms šīgada *Triple Crown* sacensībām, kurās gatavojās piedalīties pirmo reizi.

Džejs zināja, ka ir izcils. Taču viņš apzinājās arī to, ka par sev pievērsto uzmanību daļēji jāpateicas tam, kas bijis viņa tēvs. Un dažreiz nācās grūti novilkt robežu starp šiem abiem faktoriem. Mika Rivas ēna klājās pār visiem viņa bērniem.

“Esi gatava parādīt tiem dīvaiņiem, kā to dara?” Džejs jautāja.

Kita pamāja, kautrīgi smaidīdama. Brāļa augstprātība viņu vienlaikus saniknoja un uzjautrināja. Daži uzskatīja Džeju par visdaudzsološāko jauno sērfotāju. Taču Kitai viņš bija tikai vecākais brālis, kura tehnika jau sāka iesūnot.

“Jā, iesim,” viņa noteica.

Maza auguma puisis ar laipnu seju un līdz viduklim novilkta hidrotērpā pamanīja Džeju un Kitu, kad viņi kāpa laukā no automašīnas. Sets Vitlss. Viņa mati bija slapji un atglausti atpakaļ. Viņš slaucīja seju ar dvieli.

“Ei, vecīt, man jau likās, ka šorīt tevi te redzēšu,” viņš sacīja Džejam, pienākdams pie džipa. “Šobrīd viņi ir uz goda.”

“Kā tad, kā tad,” Džejs atbildēja.

Sets bija gadu jaunāks par Džeju un bija mācījies vienu klasi zemāk. Tagad, būdami pieauguši, Sets un Džejs apgrozījās vienās aprindās un sērfoja vienos viļņos. Džejam radās sajūta, ka Sets to uzskata par milzu uzvaru.

“Šovakar lielā balle,” Sets sacīja. Viņa balsi ieskanējās neliela bravūra, un Kita uzreiz saprata: Sets apliecina, ka ir uzaicināts. Kita palūkojās uz Setu, un viņš meitenei uzsmaidīja, it kā tikai tagad būtu atcerējies par viņas eksistenci.

“Sveika,” viņš noteica.

“Sveiks.”

“Jā, vecīt, ballīte briest,” Džejs atsaucās. “Ninas mājā Point-dūmā tāpat kā pērn.”

“Super, super,” Sets novilka, ar vienu aci turpinādams vērot Kitu.

Kamēr Sets un Džejs sarunājās, Kita izcēla no mašīnas sērfošanas dēļus un sāka tos vilkt uz krasta pusi. Džejs mūsu panāca un izņēma savu dēli viņai no rokām.

“Izskatās, ka arī Sets šovakar būs klāt,” Džejs sacīja.

“Es sapratu,” Kita atbildēja, nostiprinādama saiti ap potīti.

“Viņš... met uz tevi aci,” Džejs noteica. Viņš vēl nekad agrāk nebija pieredzējis, ka kāds mestu aci uz Kitu. Uz Ninu, jā, visu laiku. Bet ne jau uz Kitu.

Džejs palūkojās uz mazo mūsu no jauna, ar gluži citām acīm. Vai viņa tagad bija kļuvusi seksīga vai kā? Viņš pat negribēja uzdot šo jautājumu sev pašam.

“Vienalga,” Kita sacīja.

“Viņš ir normāls čalis, tikai dīvains,” Džejs piezīmēja. “Šitā blenzt uz manu sīko mūsu manā klātbūtnē!”

“Man ir divdesmit gadi, Džej,” Kita atgādināja.

Džejs sarauca pieri. “Tik un tā.”

“Nujā, es drīzāk nomirtu nekā bučotos ar Setu Vitlsu,” Kita paziņoja, pieceldamās un paķerdama dēli. “Tāpēc vari daudz nemocīties, domājot par to.”

Sets bija izskatīgs čalis, Džejs sprieda. Viņš mūždien bija iemīlējies kādā meitenē, veda šīs vakariņās un tamlīdzīgi. Kita varēja uzrauties arī uz kādu daudz sliktāku par Setu Vitlsu. Dažreiz viņš nespēja māsu izprast.

“Esi gatavs?” Kita jautāja.

Džejs pamāja. “Aiziet!”

Abi devās viļņos, kā to jau agrāk bija darījuši neskaitāmas reizes, – apgūlās uz dēļa un plecu pie pleca īrās uz priekšu.

Vairāki citi jau gaidīja rindā uz viļņiem. Tomēr bija viegli saskatīt Džeja pārākumu, kad viņš devās uz plīstošo viļņu pusi un ūdenī esošie vīri ieraudzīja viņu tuvojamies. Pārējie pašķīrās, dodami vietu.

Džejs un Kita tūlīt pat apsegloja viļņa galotni.